

LA TUIES

—Vostè, Albert, buscant sempre els recons on hi faci força fresca, veritat?

—S'equivoca, senyoreta: jo quasi sempre que busco recons, ho faig per escalfar-me.

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

En la tierra del marrueco echa un discurso Rufasta que tiene miga y enjundia pero que le falta pasta.

Parad la atención, abríos de oídos, porque de lo demás no me interesa, y escuchad el discurso que largué yo cuando entramos en Alhucemas. Dije así, punto más, punto menos: "Amigos refrigerantes e incognoscibles (Esto, hablando entre nosotros, lo aprendí de Maura cuando predicaba la revolución desde arriba). Ya somos al cabo de arriba, que dijo el general Prim en la batalla del Puente de Alcolea. Ya estamos en el Morro Nuevo, que es como si dijéramos en los mismos morros de Abd-el-Krim. Pronto podremos hacer con el marroquí astuto y malvado, y sin menoscabo de nuestra seguridad personal, lo que Don Jaime el Conquistador con el opresor de Mallorca, encima de un baúl mundo. Dentro de poco, sacaremos habas de olla, y nos humearemos de la contera, y haremos dientecita a todo Dios. ¡Desperta ferro, lluitem, lluitem!" (La muchedumbre, torrefacta de emoción, me aplaudió como si hubiera cantado Vendrell. Los soldados me tiraron caliqueños, los paisanos, tomates y los acreedores indirectas como: "¡Más te valdría pagarnos la factura!" "¡Mejor sería que trabajaras, taú!" etcétera, etcétera. Una mujer, en el colmo del entusiasmo, me tiró el corsé. Yo, por no ser menos y a fin de demostrarle mi agradecimiento, le tiré un beso, y el marido, que se ve que era del morro fuerte, me tiró una silla. En fin, un éxito que ni Don Alejandro cuando protestaba contra el ominoso impuesto de consumos. Hoy

no se me acude ningún chiste. Haceos repicar. Esta mañana he visto un aviador catalán que volaba de aquello más bien. Se llama Tófol Plá, y es un poco gueño. De pequeñín, ya decía que quería llegar a donde no llegaran los otros, y en el pueblo lo llamaban "l'hereu Plá" (Aunque no nos lo queráis creer, esto es un conato de chiste). Tripula un avión de bombardeo y lleva una pieza así (Imagináos donde me pongo la mano). Decidme, cuando me escribáis, si los Teléfonos ya marchan como cale. Cuando salí de Barcelona, ya empezaban a ir mejor. Probé de telefonar al Ayuntamiento, y en menos de tres horas, me contestaron de "La Violeta Familiar", sociedad de jugadores de chapón, de la calle de Sacudesacos. Recaditos a la Carmencita Ubeda, cada día más cachonda.

Ahora estoy escribiendo un libro que os chuparéis los dedos. Se titula, fijense bien, porque esto no lo defecan más que los cerebros privilegiados como el de un servidor: "Segundo, Primer Quinto del Cuarto del Tercio" Cuando lo sepan Ferragut y "El Caballero Audaz", se hieren de rabia. Artemio Precioso me lo editaba, pero como ponía por condición que yo había de decir en el prólogo que él era el escritor más célebre del mundo después de Socías Aldape y de Sañudo Austrán, rehusé olímpicamente. Soy así, yo, pobre, pero más digno que una heroína de película. ¿Es verdad que se reprisa la "Escudella de Pagés?" Apar-

tad las criaturas, hijitos, que volverá a haber mojadero.

RUFASTA.

Estratega de primera clase y aficionado a pescar a la encendida.

POESIA O VERSO

Pasabas — ¡ay de mí! — por la an-
[cha acera
y al verte tan cachonda y colosal,
todo andando y mirándote el radera
a tu salud aborré vint-i-un ral.
Otro día — ¡ay de mí! — (¿otra ve-
[gada?)
—No señor, esta vez fué al inrevés:
al verte, comencé la gran cas... taña,
y un guarda me multó con tres barés.
Ya veis que en este mundo tan traidor
muchas veces el gozo es un dolor.

NUESTRO FOLLETIN

Atendiendo a los ruegos de nuestro suscriptor, hemos decidido dar en nuestro rotativo un folletín de los más cayos que se han escrito.

Al efecto nos hemos puesto de acuerdo con el reparador de

LAS NOTICIAS

del barrio de La Bastardilla (Provincia de Sans) y de un lector de

EL NOTICIERO UNIVERSAL que sólo lee los "Respetos" de Maynar, para que nuestros lectores provistos de este

VALE

puedan recoger cada viernes de 5 a 6 de la mañana en la farola central de la Plaza de España, el folletín que más les guste de aquellos dos colegas, convenientemente recortado y a punto de leer.

Ya lo veis, siempre dando facilidades y no perdonando sacrificios.

UN INVENTO

Nosotros somos así: siempre tan epigástricos y protectores de la Humanidad consciente. Cuando uno se empesca alguna cosa y pide nuestra ayuda, se la damos en el acto. Aceptamos sí que también, caliqueños, capicuas para redimir negros y vales de carne y hueso de las casas de compromiso.

Así, pues, hoy rendimos nuestro tributo de admira-

Aparato inventado por nuestro mozo don Pio Jito

ción a don Pio Jito, que ha inventado un sistema de invención a doble pedal, para llevar los paquetes de LA RETAGUARDIA a correos sin tener que salir de casa y poderse tirar a la bartola.

Pio Jito, es el mozo de nuestra redacción, de estado semi-casado con doña Bartola Nitta y el sistema que ha inventado consiste en mandar a llevar los paquetes al aprendiz honorario de mozo que tenemos.

Nosotros no nos privamos de nada y siempre tan eficientes y campechanos.

Patente núm. 56.365.

ANUNCIO

SE VENDE barato un loro amaestrado, bebe grolla, fuma egipcios y canta el "Kiss-Me". Su propietario lo daría barato, para evitarse responsabilidad, porque el loro en cuestión está de tres meses, de resulta de una noche que escapó al "Xalet".

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º Tel. 4856 A.

SURT ELS DIJOUS

Salud i flaternitat corpòrea?

J A hi tornem a ésser, companys!
Ens ha agafat l'arrencada i volem fer
trencadissa!

Cert que aquests mesos d'estiu, ens ha acaparat
la nyonya i ens hi havem ajaçat com uns magnífics
bandarres!

Es cert, en fem confessió i no és pas per alabar-
nos.

Cada ú el que siga seu, i tots,... les dones dels
altres.

Fíllets meus, s'hi està tan bé a sota d'una figue-
ra, mirant les figues de dalt!...

Es tan dolç i tan plaent sentir cantar un rossinyol
i contemplar les estrelles brodades en el zenit men-
tre alguna porqueirola va tocant el flaviol!...

Es tan suau i ubriagador abraçar una bona mossa
al redós d'alguna font!...

S'hi jeu tan bé a la pallissa, amb dos anques per
coixí!...

Es tan plaent i tan grata la flaire de masovera
quan just arriba de l'hort amb aquelles cindries
grosses i aquells melonets tendrals!...

Té aquell do tan torbador la llum de la matinada

daurant el cabell flonjós d'una vaquera garrida!...

Però això ja s'ha acabat!

L'estaca brunz com la fona, i cal treballar de
ferm!

Aparteu-les criatures, que en Rufasta s'ha mogut!

Prepareu boles de cànfora que la Laura ja ha
arribat!

Feu requisita de mostaces que l'Hortolà ve rabent!

I en Mestre, en Sol i en Garcia i en Toni, i l'Ar-
gelaguer i en Joan, en Marcel Terra, en Serra i en
Ballester i tots els plagues de casa, preparen ploma
i pinzell, per espantarrar a n'el poble, dar-los-hi el
què tenen dret, i si de cas no li tenen, fer-los-hi
tenir, que vé el fred i contra el fred, res tan pràc-
tic com tenir unes bones pells.

Amb això, pit i a la feina!

Esta, vuestra que lo es

LA REDACCIO.

LA MANSIO DE CITEREA

S'ha inaugurat un nou temple de pecat. Oh!
No facin escarafalls. El pecat de què nosaltres
parlem, no és el pecat lleig, sinó la entremalia-
dura deliciosa de la nena enjogassada que la ma-
mà sap sempre perdonar. Està situat al Poble
Sec, barri de jardineros i de cupletistes, molt a
prop de la futura i problemàtica Exposició d'In-
dústries Elèctriques.

Un amic nostre volgué conèixer la nova man-
sió de Citerea. Com que no tenia, de moment
coneixença amb el propietari, es feu acompa-
nyar per un amic. Li mostraren les cambres, el

jardí que serveix per entrada d'autos, la saleta d'espera, el lloc on hi haurà el telèfon...

—Sembla que la casa no l'acabi de convenir — digué el "regent" en veure que el visitant no es mostrava lo admirat que ell hauria desitjat.

—Sí, senyor, si, la casa m'agrada molt — respongué l'interpellat—. Lo que no m'agrada és el lloc...

—Com! — va exclamar l'encarregat—. No li agrada? Com és possible? Si és ideal! Discret, amagat, ventilat, amb flaires de muntanya...

—Això sembla la lletra per una sardana — interrompé l'amic que acompanyava al visitant.

—Sí, senyor — es decidí per fi aquest a respondre—. El lloc està molt bé, sinó fos per una cosa. Jo ja no sóc jove, sap? i des d'aquí, es veuen les quatre columnes de la Exposició, i, als meus anys, cregui que hi han comparacions força desagradables...

EL QUE TOT HO ARREGLA

A "Eldorado" es passava l'altra tarda, de proba, una pel·lícula americana d'aventures. Al nostre costat seia un senyor, director d'una agència de policia particular que no perd mai ocasió per recomanar-nos la seva casa.

Quan erem a la tercera part, i l'argument estava d'allò més enredat perquè ningú encertava el sentit d'un anònim rebut per la protagonista, el detectiu se'ns acostà i ens digué:

—Veuen? Em confien a mí aquest assumpte, i la pel·lícula s'acaba a la quarta part, perquè jo ho descobreixo tot en un tres i no res...

MOT DE LA FIN

Sentit a cân Llibre, una nit d'aquestes:

—Com? I amb tres a l'hora s'enten la Enriqueta?

—Sí, tres guetos que l'ajuden, però és lo que deu dir ella: moltes gotes fan un ciri...

L'Hortalà de Sant Boi

—I ara, senyoret, em sembla que s'equivoca; aquest és el meu quarto.

—Es clar, dona, és clar: ho veus com no m'equivoco?

EL TRET PER LA CULATA

D'ENÇA que es va tancar el "Palace" que no havia sapigut res de la Conxita, aquella rossa que feia tan bonic al foier i que encara donava més el cop quan sortia a la revista. Com que tota la gent d'aquella casa s'havia dispersat, no era gaire fàcil sapiguer-ne res, i creguin que no m'hauria disgustat gens tenir-ne noves, perquè es tractava d'una xicoteta que m'agrada molt i que si hagués sapigut cap on les feia, l'hauria anat a veure per passar-hi una estona de xerrameca i fins de quelcom més si la ocasió es presentava.

Calculin doncs, amb quina satisfacció vaig saludar no fa gaires dies a n'en Quimet, aquell cambrer tan servicial que era una especialitat per abocar les copes de conyac. Em va explicar que treballava en un cafè de Gràcia, que estava content i que es guanyava força bé la vida.

—I la Conxita, aquella rossa tan bonica amb qui jo ballava sempre? — li vareig preguntar. Que saps què se n'ha fet?

—Prou! — respongué en Quimet. Miri, no fa gaire que varem anar a bateig.

—Què dius, ara!

—La veritat exacta. Té un nen de quatre mesos, la mar de bufó.

—I com va anar, això?

—Va enredar-se amb un que tenia molt "jarabe de pico", que diuen els castellans. Li va contar que era ric, que tenia un auto, que li posaria un pis, que li compraria no sé quants abrics de pèl i no sé quants brillants, la Conxita, que no sap de què va en qüestió de treure la pasta als homes, res me la va deixar plantada quan estava de sis mesos.

—Si que ha fet broma, pobre noia! — vaig exclamar.

—Si, miri, es allò, coses de la vida. Es va deixar entabanar, i ell, tot fent el gran, n'hi va fer un de petit.

K. Briola

---Jo soc una noia molt virtuosa però fillets, el principal m'ha promés mil pessetes per una feina de mitja hora i ja compendran que per mitja hora bé puc deixar de ser virtuosa.

SECCIO VERSATIL

A la Lola, el noi Romà, tot rient i fent tabola va trencar la guardiola i els calers li va pispar.

—No ho entenc digué la Lola quan es varen separar; a la noia d'en Travessa al revés li va passar: primer, ell li va trencar i després, ficà la pessa.

Batllori Picapinyes

UN QUE NO ESTA PER ROMANÇOS

EN Crous tenia una "querida". Això ho sabia tot el barri, menys, naturalment, el marit de la *interfecta*, que hauria jurat sobre el cap d'en Marcellí Domingo, de qui era un gran admirador, que la seva dona era de lo més honest que corre. Els diumenges a la tarda, l'home se n'anava tot tranquil al Cassino i allí s'estava discutint de política fins a les nou, mentre la seva culpable muller i en Crous se n'anaven al cine i d'allà, a passar una estoneta a cà'n Verdura.

Allò durava ja feia temps, amb perfecta harmonia, i hauria anat durant si la "querida" no hagués tingut gelos d'una mecanògrafa que tenia en Crous, i de la que es contaven coses que no estaven gaire bé per una noia soltera.

Ell prou assegurava que no tenia res que veure amb aquella xicoteta, però la dona cada dia s'entossudia més en les seves sospites, amb gran disgust d'en Crous, fins que un dia, sense més ni més la va deixar plantada a la porta de casa seva i se'n va anar a ballar a la "Bohèmia", on uns amics seus tenien una llotja.

—Hola! — li digueren tots al veure'l arribar. — Que t'has ballat amb la "querida"? Què hi vens a fer aquí?

—Justa la fusta! S'havia tornat insoportablement gelosa i cada dia em fumia crits. Pot esser si, que al final m'havia pres pel seu marit!

Fick Kaddha.

—Avui he tingut un somni de color de rosa. De color de rosa, i llarg així.

EL LICOR MAGIC

NO hi havia qui fés seguir, els diumenges a la tarda, a n'en Roc. Ell, que durant la setmana estava sempre a la disposició dels companys per anar fos on fos, les festes venia un moment al cafè, absorbia el llegítim xicòria que el senyor Mas, l'amo, ens servia, tot parlant de la crisi de les subsistències, i guillava com un mal esperit, dient que el dispenséssim, però que no ens podia acompanyar.

Ja començàvem a estar un xic intrigats per la extranya actitud d'en Roc, quan un vespre, el veierem que anava de bracet amb una xicota d'uns divuit anys, força bufona i abillada amb robes tan transparentes que ens van permetre apreciar, sense gaires esforços, tots els arrodoniments del seu cos...

L'endemà, en Roc, al compareixer al cafè, va somriure significativament.

—Jo no vos ho volia dir, perquè no hi ha res en ferm, sabeu? Es un passatemps de cosins...

—Ah! Sou cosins?

—Sí! Els diumenges a la tarda jo me n'anava sempre a veure a la meva tia, que m'aprecia molt... Varem començar a tirar-nos floretes la seva nena i jo, i vet-ho-aquí... I, creieu-me que no em disgustaria fins casar-m'hi, no, perquè, a més de què és una noia molt maca, carinyosa i treballadora, té una altra habilitat gens despreciable...

—Com! — exclamarem tots—. Es a dir que ja...?

—No sigueu maliciosos — va fer en Roc—.

Aquesta habilitat no és res del que vosaltres vos penseu. Es tracta d'un licor que sap fer, que si el tastessiu, vos en lleparieu els dits.

—Amb què el fa?

—Amb taronja, canyella, alcohol...

Llavors en Gustau, que era el més trempat de la colla, va interrompre preguntant:

—Hi fica menta?

F. Orrolla

ELS INDISCRETS

Ramona i Claudina s'han trobat. S'han trobat en l'ampla vorera de la plaça gran i lluminosa que, d'ara en avant, ja no tindrà al mig el cèlebre desert d'en Rusinyol (amb ny catalana, veritat Mestre?). Ara hi haurà una mona: la de Pasqua, però sense ous. Van escasos, fillets, van escasos; això ningú més bé que nosaltres — les dones — podem dir-ho.

Ramona i Claudina és besen, s'afalaguen, es palpen, es miren, es tornen rojes. Riuen com dues bojes...

---*Que guapa, filla, que guapa! Còm s'hi deu cargolar en Rafel!*

Més petons, més afalàgs, més palpeig.

Es tornen a mirar i tornen a enrogir-se com dues roselles.

Claudina, per fi, romp el foc.

---*M'ho vares prometre, sents? M'ho vares prometre!...*

---*Sí, però, aquí, al mig del carrer...*

---*Ningú es fixa en nosaltres. Sortosament aquest cotxe ens lliura bon xic d'indiscrets. Explica't! Còm va anar la primera nit? Què et va fer?*

Claudina, encès, carmínea com una cirera:

---*Tot*

---*Tot?*

---*Primer molts petons, molts...*

---*A on?*

---*A...*

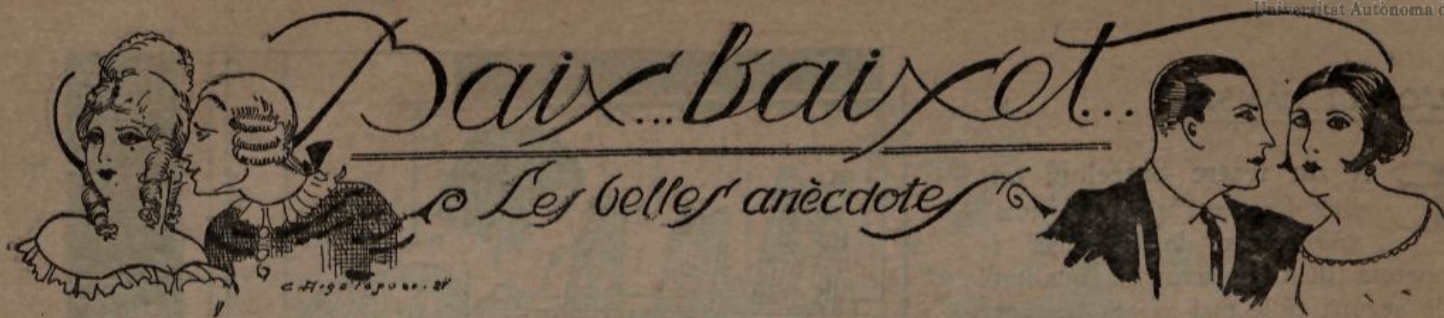
Un geste baix, amb la mà, de Claudina. Foc en les galtones.

---*Oh!... Què bé!... Que simpàtic!... Què més?*

---*Després... I ara, tu, anem-nos-en d'aquí. Aquest cavall ens està escoltant!... Fixa't!*

Certament; podria ésser: l'animalet brandava com un esperitat!...

L. B.

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

CERTAMENT!... CERTAMENT!...

Tristan Bernard no era, en veritat, un home audaç. Fervent adorador del nostre sexe, mai, però, sapigué plantejar la qüestió amb valentia. I en va tombar d'ingenuitats!...

Tonto, tonto, se la trobaven dins sense adonar-se'n.

Aquesta, és ben bé d'ell:

Treballava en el Triplepatte. Una actriu novella, jove, bonica, és presentà en el seu estudi.

Varen parlar, planejar, i per fi, Tristan, li prometé col·locar-la en un dels millors teatres de París.

Tots dos estaven contents i disposats a què l'aventura acabés bé. Però eren tímids i la demanda no floria.

Tristan buscà el camí de ferradura que l'havia d'aconduir a la fita desitjada.

---Precisament, senyoreta,estic treballant en una obra molt femenina, i vostè, si és tan amable, podrà facilitar-me uns detalls.

---Ai, digui, Mestre; amb molt de gust.

---Què és, d'una manera precisa, lo que vostès en diuen una combinació?

---Oh, senzillament: una camisa-pantaló, tot d'una peça.

---Bé, molt bé, admirable! I, de quina roba s'acostuma a fer?

---De linó, seda, batista... Segons els gustos i les edats.

---No, no: em refereixo a les noies joves, guapes, modernes... A les noies... com ara vostè.

---Oh, a mi m'agraden molt de seda rosa o blau cel, amb unes cintetes i uns pitiminis...

---Admirable, admirable! I... aquestes combinacions, és porten overtes o tancades?

---Oh, les noies decents, les portem tancades. Comprengui que...

---Si... si... naturalment... Quina llàstima!...

Tristan Bernard restà tot cap-ficat.

---Bé, no s'amoïni, per xò, Mestre --- exclamà la noia, tota fresca. --- Tancades, sí, però, fixi's qu'amples són de baix!...

DISCRECIO!...

Alfred de Musset, el darrer dels poetes romàntics, anava adelerat darrera d'una actriu. Aquesta es resistia.

Per fi, un dia accedí.

---Serè vostra, sí. I ho seré, perquè vos amo. Desponcellareu, poeta admirat, la flor de la meua innocència! Qui millor que vos?...

Anaren a casa d'ella. Vivia sola. Un piset com una closca de nou.

---Sobre tot, Alfred, discreció! Quietud, molta quietud!... Què ningú se n'enteri!

I rodaren damunt del llit fets una pilota i... adèu discreció!... ..

Crits... Gemecs... Sospirs...

Al bò de la funció, se senten uns cops terribles a la pared mitjancera del pis, i una veu rogallosa que crida:

---Cal·leu d'una vegada, c... ll...! Cada nit la mateixa cançó!...

Alfred de Musset no va creure més en les ingènues...

GUIMERA, GALANT

El nostre Guimerà, l'excels poeta de la pàtria, l'encarnació viva dels nostres sentiments, la columna parionera que mancava per alçar l'arc triomfal --- Shakespeare-Guimerà --- a la tragèdia post grega, també té la seva anècdota galant. Senzilla i sorprendora, com tot lo d'ell.

S'acabava d'estrenar "La Miralta". En el recó de la Plaça del Pi, on en Bonavia hi tenia la cova, hi prenièn la fresca ell, en Rusinyol, en Vilumara i en Martí Giol.

La conversa va anar a parar cap a les dones i tots s'alabaven de si això, de si allò...

En Guimerà escoltava, embadalit.

De cop, l'avi Vilumara, va exclamar jovial com sempre, estirant-se aquelles barbes que mai s'acaben:

---Aquí tots havem tingut sort menys l'Angel, que es veu que es guarda per vestir santes.

---Oh!... ja veureu... jo també!...

---Còm?

En Guimerà reia a cops d'espatlla, evocant lluny... lluny...

Una vegada...

Tots escoltàrem, desitjosos de conèixer "el gran secret"

Una vegada...

L'home es va tornar roig, i amagant-se darrera el gep oval de les daurades ulleres, va acabar com qui es treu un pès de sobre:

---Una vegada vaig veure a la "senyora" Mena en camisa!

Laura Brunet

L'OFICI CANSAT

EN un teatre barceloní on fins fa poc hi havia una companyia de sarçuela i opereta hi treballava, en qualitat de segona tiple una xicota bastant bufona, jove i d'un temperament tan generós que no negava res a ningú, encara que aquest *res* fos la clau del seu camerino, on, en previsió, tenia instal·lat un confortable divà..

Amb molta freqüència, durant els intervals de la representació, la segona tiple que amb tota proïetat podia anomenar-se tiple lleugera, rebia visites d'amics seus. Llavors tancava la porta i encarregava a l'avisador que, cinc minuts abans de tornar a sortir en escena, truqués, a fi de tenir temps per reparar el desordre que els visitants podien ocasionar en la seva obra o en el seu maquillatge.

Encara que no més guanyava tres durets diaris, la noia anava sempre molt elegant i plena de brillants. La "biossa" un dia de confidències, li va dir:

—Et deuen pagar molt bé, que vas tan ben arreglada?

—Psé... Regular.

—Anem a dir que treballes molt i que els actes són llargs i pesats...

—Oh! — respongué la xicota.— Els actes rai. Lo pesat, són els entreactes...

Fi Blada.

LA QUE ES CREIA NO BADAR

AL taller, totes les seves companyes li deien: "Marieta, no siguis bleada, que t'entabaran i després vindràs plorant i no hi seràs a temps!" I ja feien bé, d'avisar-la, pobre noia! perquè ella, en veient uns pantalons, ja perdia el món de vista i no sabia si era a la Plaça de Catalunya o al carrer dels Tiradors. Ella, lo únic que veia quan tenia un home al costat, era el Ninot.

Havia anat, en els dos anys que feia que estava al taller, amb uns vint i cinc homes diferents, i cap s'ho havia volgut pendre amb serietat. Es a dir, n'hi hagueren que se li prengueren massa i l'havien portat per uns llocs que no parlen gaire en favor de la reputació de les noies que volen conservar-se com cal.

INGENUITAT

—A les noies grans, les enganyen regalant-los-hi aquestes coses.

—I jo trigaré molt encara a "poder" ser gran?

—Però dona — li repetien les companyes—, no siguis d'aquesta manera! Posa una mica més de seny, no acceptis conversa de cap xicot més que quan t'hagi seguit alguns dies, i si a les primeres de canvi, veus que no va formal, val més que el deixis estar...

—Oh! — es cregué un dia en el deure de contestar la Maria a les seves companyes—. No vos penseu, que ja m'hi fixo, ja, en els xicots. No vos penseu que em passi res per alt...

La Carmina, la aprenenta, que era la més desvergonyida de totes, es posà a riure quan la va sentir.

—Per alt rai! Lo que tens de procurar és que no et passi res per baix...

Van Tresca

JUSTA INDIGNACIO

CADA dijous a la tarda, la Maria i la Roseta es trobaven a la "Granja Royal". S'havien conegut al pensionat, quan encara anaven curtes, i, des de llavors, la seva fonda amistat no havia disminuït. La Maria era casada amb un enginyer feia dos anys. La Roseta no havia tingut tanta sort. Malgrat l'esplendidesa del seu cos de formes provocatives, la elegància dels capells i les robes que dúia i l'haver tingut ja més de vint xicots, romania soltera.

Aquell dia, la Roseta va arribar la primera a la Granja. Es feu servir un cafè amb llet i una plata de pastells i començà a endrapar, tot esperant l'arribada de la seva amiga.

Aquèsta hi anà amb bastant retràs. Estava ullerosa, groga i mostrava una nerviositat de la que aviat va donar-se compte la Roseta.

—Què tens, Maria? Que no et trobes bé?

—M'he disgustat amb el meu marit... respongué en to tràgic.

—Bé, ja et passarà... Renyines d'enamorats duren poc... Tan que vos estimeu...

—Si, però creu-me que té coses molt estranyes — exclamà la Maria. — Avui mateix no m'he pogut contenir de dir-li. Figura't que va dient a tothom que soc la dona més honesta i casulana de Barcelona. Ves quina manera de posar-me en ridícol!...

Bur Letta.

ELLA.—Aquest lloro és un poca solta. Des de que festejem amb en Ramon ha apres de dir unes coses més estranyes!

EL LLORO. — Ai, lladre! Que em fas mal! Que grossa!...

UN DISBARAT

ENTOSSUDIT, incansable, amb una constància digna de les més grans empreses, en Rafel empaitava a la Caterina. Aquesta, fos perquè no li acabés d'agradar, perquè no era prou esplèndit, o perquè tingués un altra que li fes més el pes, no en feia cas. Però ell continuava l'assedi d'aquella plaça que semblava no voler pas rendir-se. La esperava els dies de festa, quan anava a passeig, els dies de cada dia, al sortir del taller, a la nit quan anava amb sa mare al cine, sense descoratjar-se pels desprecis que continuament li feia la esquerpa criatura.

Un vespre, el xicot li va tancar el pas en el moment en què la Caterina entrava a casa seva.

—Caterineta — li digué —, jo vull que m'escolti, encara que no més sigui un cop. Sàpigue que jo l'estimo molt, tan que per vostè seria capaç de fer el disbarat més gran del món...

Aquells mots semblaren produir a la xicoteta un efecte màgic. Somrigué amablement, com si volés demostrar a en Rafel la seva satisfacció, i li va respondre, amb tota naturalitat:

—Veu, Rafel? Parlant de voler-se casar amb mí és diferent. Ja l'escolto!

Bur Letta

—Es veu que ara el seu papa ja li dona més llibertat, oi, Lluïset?

—Per què ho diu?

—Oh, perquè tot ballant he notat que ja porta la clau de l'escala a la butxaca.

EL PARE INDIGNAT

AMB la més gran sorpresa vaig assabentar-me de què la xamosa senyoreta de Camallarga havia romput el seu prometatje amb en Narcís. Les seves relacions, amb la consegüent aquiescència de les famílies llurs, duraven feia prop de dos anys, i tot semblava que anés pel camí normal, quan un matí, a Caçadors, se'm va ocórrer preguntar al senyor de Camallarga quan casava la noia.

—Per ara, no ho veig gaire clar, mentre no li surti un partit — em respongué aquell home auster en to de tragèdia grega.

Vaig quedar bocabadat.

—Com vol dir, que li surti un partit? Que no li agrada en Narcís?

El senyor de Camallarga em va mirar amb ulls plens d'indignació, com si li hagués parlat malament d'en Cambó. El senyor de Camallarga, pel govern de vostès, era comerciant en puntes de París i soci de la "Lliga".

—En Narcís? — em va dir. Que és que fa broma, vostè, o és que em pren el pel?

—Perdoni — vaig exclamar llavors. Si no parla més clar, no l'entenc. Es que, com fan suposar els seus mots, hi ha hagut algún incident amb en Narcís?

—Si que ve de fora, jove! Se n'ha assabentat mig Barcelona. Que, per una casualitat ignora vostè que aquest brétol, aquest pocavergonya,

aquest canalla, ha anat pel món publicant respecte a la meva pobre filla les més indignants calúmies?

—Què diu, ara?

—Lo què sent! A totes les tertúlies d'amics els hi contava que aquella noia amb qui es passejava els diumenges al matí pel Passeig de Gràcia, era això i era allò, i que si al cine feien allò altre, i fins, el grandíssim porc, va tenir la barra de dir que un dia se l'havia endut a n'aquella fonda que diu que hi ha al carrer de Muntaner...

—Al "Xalet", deu voler dir — vaig rectificar jo, atent sempre a la reconstitució de la veritat històrica.

—Si no ho sé com en diuen, perquè ja compondrà vostè que ara n'estic lluny, jo, d'aquestes coses. Als meus temps, no més hi havia cà la Geperuda...

—Avui s'ha progressat molt...

—Inútil dir-li — continuà l'indignat senyor de Camallarga — que li vaig fer sapiguer que si tornava a intentar entrar a casa, li pegava un tiro.

—Si que ho volia fer fort!

—Vostè dirà! Li sembla si hi ha dret a omplir de llot a la meva pobre filla?

Jo, mal m'està dir-ho, estic un xic ressentit de les oïdes, que diuen els deixebles d'en Pompeu Fabra. Aquesta és la causa per la qual em vaig permetre preguntar al indignat papà:

—De què ha dit?

—De llot! — respongué, cada vegada més enfadat, el senyor de Camallarga. De què es creia que parlava, doncs?

Marcel Terra

—No trobes que és un lloc esplèndid per estimar-se?

—Això depèn de qui és ella.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'n avulin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrials lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'apll!

ELS MOTS CREUATS

AIXO dels mots creuats és una plaga que portarà pitjors conseqüències que el futbol i la radio. Si vostès no n'estan convençuts, preguntin-ho a n'en Camps, el marit de l'Adelàida que està del nou joc fins a la punta dels cabells.

Figurint-se que, al mateix replà de casa seva hi viu un estudiant de Dret que es passa quasi tot el temps ajegut. Això, que entre parèntesi sembla un xisto, no més és mandra. El xicot va llambregar a la Adelaida, la va trobar bonica, i, com que és un noi que no bada, començà a voltar-la, parlant-li de lo divertit que era el joc dels mots creuats i de les bones estones que podien passar-s'hi. Fos que la dona s'ho cregués, o fos perquè cercava el pretext per fer el salt al seu marit, es va interessar desseguida per aquell joc i més encara per altres jocs que també són creuats i quina solució, alguns cops, és bastant difícil...

En Camps és un xicot prudent. Al principi, tal volta no volent donar importància a la cosa, callà. Però un vespre que l'home arribà a casa seva a quarts de nou i la raspa li digué que la senyora estava al pis del costat, perdé els estreps i feu una rebuda a la seva dona, quan aquesta va entrar, no gaire agradable.

—Adelaida, li digué, això no pot anar ni amb rodes!

—No t'enfadis, reiet. Es que avui resolíem un problema molt difícil i ens mancava un mot de quatre lletres que es pot aplicar a moltes casades. Mira: l'hem hagut de deixar sens acabar de resoldre.

—Quina llàstima que no m'ho hagi consultat, respongué en Camps. Jo te l'hauria donat de seguida, la solució. Saps quin és, aquest nom?

—No. Quin?

—Doncs, mira! Aquest!

I deixà anar el mot infamant, tants cops escrit en les pàgines immortals del Quixot...

Kar Trons.

...

LA DAMA JOVE

S'HAVIA proposat debutar en el teatre, costés lo que costés, i no planyia res per aconseguir-ho. Com que no tenia més que vint i dos anys i era bufoneta, els directors de teatre l'acollien amb el més galant dels somriures i li donaven esperances, acompanyades sempre d'algun palpeig discret i algun pessic a la cuixa. Una tarda, l'empresari del "Teatre Viment", xicot molt espavilat i de molta empena, que fins llavors se l'havia tret del davant amb pretextos més o menys justificats, la va fer entrar al seu despatx i li digué:

—Escolti: jo podria fer-la debutar en una obra que anem a estrenar. Una xicota tan bonica com vostè es mereix això i molt més. Perquè cregui que té un cos esculptural i això que la seva roba no és gens transparent i no em deixa donar compte més que a mitges dels seus encisos...

Davant d'aquella discreta indicació, la xicota, que veia el camí ben preparat, què volien que fés? Despullar-se, que és lo més natural en aitals casos. I després de despullar-se, va venir, com poden suposar els llegidors, tot lo demés, que l'espavilat director va trobar deliciós...

Quan la futura dama jove va tornar a estar abillada, es va creure en el dret de preguntar:

—I quina classe d'obra és aquesta que vostè diu que pot trobar-hi un paper per mi?

—Un vodevil francès, d'allò més enredat i que tindrà un gran èxit.

En sentir allò, la noia va enrogir d'indignació.
—Com! — exclamà. — En un vodevil? Per qui m'ha prè? Vostè es pensa que jo descendiré fins a acceptar un paper en una obra d'aquesta naturalesa? Sàpiga i entengui, jove, que jo soc una dona honrada!

Fi Blada.

•••

AL "METRO"

VOSTES s'han fixat en les taquilleres del "Metro"? No n'hi ha ni una de despreciable. Són boniques, amables i sols per veure'ls-hi la carona, un es sent amb ganes d'utilitzar la locomoció subterrània.

Dissabte a la nit, servidor volia anar a Gràcia a veure a uns coneguts que s'han comprat un aparell de radio i me'l volien ensenyar. Baixo les escales de la Plaça de Catalunya i m'acosto a la taquilla.

—Escolti, nena bufona. Vol donar-me un bitllet per Fontana?

Si senyor, són vint cèntims.

—Si és servida.

—Ai! Un duro em dona? Avui si que em vé malament donar-li canvi. No eís té solts cèntims?

—No, maca. Hauria de desfer un cartutxo de calderilla que duc a la butxaca del pantaló, i si li ensenyava, vostè s'enfadaria.

—Calli, calli, desvergonyat! Ja cercaré canvi, però s'haurà d'esperar una mica...

—Jo per vostè, fóra capaç d'esperar-me fins al darrer tren. Escolti, ja sap en què s'assembla vostè, al "Metro"?

—No, jove.

—En què per fer-la s'ha de treballar per sota, i si va bé, al cap de temps en pot sortir d'allò més gent.

—Tingui el canvi, plaga. I no segueixi gastant-me bromes d'aquestes, perquè li tanco la taquilla de cop o li esbotzo el "cartutxo".

Serrot.

•••

EL REMEI MIRACULOS

A Raimunda estava desesperada. Figúrint-se que feia deu anys que era casada amb en Tonet, i aquest ja no en feia cas. El pobre home, esgotat prematurament per l'intensitat del treball a que estava sotmès i pel temperament fogós de la seva muller, havia entrat ja, a la segona reserva. La Raimunda, que, pobreta, era, malgrat el seu temperament, fidel com un goç de Terranova, no feia més que plorar, no menjar i maleir la seva sort.

La carnicera que li venia la vianda per fer el brou al seu marit, aliment que li agradava molt a en Tonet, un dia, veient-la tota trista, no pogué per menys que preguntar-li:

—Que no es troba bé, senyora Mundeta?

—Prou, que m'en trobo—respongué la dona—, mig aconsolada en veure que algú s'interessava per ella. Però em passa una cosa molt trista, cregui'm!

I la Raimunda es va posar a plorar.

—Què té? Què li passa? — interrogà llavors la carnicera.

—Una cosa terrible, a la meua edat. Figuri's que el meu marit ja no m'estima!

—Com vol dir?

—Que... que "ja" no em vol...

—Que no la vol, o que no la pot?...

—Que no em pot... Vostè ho ha endevinat.

—Si que espreocupa per poca cosa — digué llavors la carnicera. — Si la seva tranquil·litat depèn d'això, aviat li donaré el remei.

La Raimunda va veure el cel obert. Un cel atravesat per una xemeneia alta, groixuda...

—Vol dir que aquestes medicines que anuncien fan efecte, de debò?

—Ja ho crec! Miri: Vagi-se'n a la farmàcia, demani una ampolla d'"Erotyl", faci'n pendre al seu marit i demà em dirà si allò no és oli en un llum!

L'endemà, quan la carnicera va preguntar a la seva clienta el resultat del remei miraculós, aquesta respongué, transfigurada:

—Ha sigut una cosa senzillament espatarrant! Cregui que ahir, em va semblar que tornavem a passar la nit de nuvis!

Passaren dies i la Raimunda es mostrava cada vegada més satisfeta. Però un matí, la dona es presentà a la praada amb una carota de pomes agres que va sorprendre d'allò més a la venedora.

—Sembla que no es troba bé, senyora Mundeta... Que ja no li fa efecte al seu marit, aquell remei?

—Si que n'hi fa. Però avui he tingut un desengany terrible! Anit en Tonet va anar de viatge, i el desvergonyat se n'ha endut l'ampolla! Figuri's els estralls que farà per aquests móns de Déu.

Marcel Terra.

Coste premiat del número passat:

Una dona i aonable

La dama es mira tota estranyada al seu marit.

—Es clar que sí, que és bona! Ves quines preguntes de fer...

—Així — exclama llavors el marit—, tractant-se com es tracta d'una bona pell, jo n'hi clavaria tres...

Tit Hella

—Ramonet, per Déu, si el meu marit es desperta!

—No li toco pas la bossa!

UN HOME DE GUST

A cà la senyora Riuvert hi ha la modista, que li està confeccionant un riquíssim abric de pells. La senyora Riuvert és una dona un xic capritxosa, de manera que molts cops fa desfer lo que ja estava fet i ho torna a fer arreglar d'una altra forma que ha vist i li agrada més. Això vol dir que cada vestit li costa un ull de la cara, circumstància que no la preocupa gaire, puix té prou renda per poguer anar pagant factures de modista, per elevades que siguin.

—Senyoreta — diu la cosidora—, quants botons varem quedar que hi posariem?

—Ai... No ho sé... Varem quedar dos, però pot ésser amb un faria més elegant. Estic indecisa... Sap que vaig a fer? Ho consultaré al meu marit, que és home de gust.

I cridant a la minyona, li diu:

—Carmeta: faci el favor de dir al senyoret que vingui.

El senyor Riuvert, "bon vivant", compareix al cap d'una estona, caminant poc a poc, un diari sota el braç.

—Què vols, noia? — pregunta.

—Escolta — diu la senyora—. Quants botons hi clavaries, en aquest abric?

El senyor Riuvert reflexiona.

—Es bona, la pell? — pregunta.

CORREU SECRET

Serrot. Aprofitarem quelcom. — Artur de Clarià. El mateix li dic, salero. — Kastiç. Ho llegirem amb catxassa. — Batalló Expedicionari de Badajoz 73, primera companyia, Dar Kibdani, Melilla. Senyor Batalló: publicarem la llista dels minyons que voen padrineta de guerra. Si acàs veuen per aquí al senyor Rufasta, que ara fa de corresponent d'operacions al Marroc, donguin-li expressions i diguint-li de part nostra que és més fresc que el d'allòs d'una femella. Records a la senyora companyia. Apa. — Etak. No li entenem el seudònim. El conte és més dolent que un florronco i més vell que en Mainar. — Sòmines. Ni que ens toqués "El saltiró de la cardina".

—Filla meva, avui m'has acabat la calderilla.

—No hi fa res: ja te'n donaré perquè et compri un frasco d'EROTYL.

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTEN-

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

Hem rebut una postal, en la que es reproduïx la *vera efígie* d'una mora d'allò més xamosa i que exhibeix uns davants dignes d'una carnissera del Ninot, en la que vint-i-un soldats del Batalló Expedicionari de Badajoz 73, 1.ª Compañia, de guarnició al Campament de Dar-Quebdani, (Melilla), solliciten una padrineteta de guerra per cada ú.

Es diuen Francesc Bonet, Josep Llobet, Josep Mobleda, Joan Aparicio, Angel Simón, Enric Gudel, Esteve Boltá, Josep, Carles Serra, Pere Martínez, Miquel Roch, Antón Sanmartí, Eloy Barés, Antón Soteras, Jaume Vilardell Josep Pallarols, Josep Solanes, Josep Bou, Ramón Sabater, Josep Colomer y Anton Llovet.

Ja ho sabeu doncs, femelles nandundesques, es qüestió d'animar-se i cercar un xic de distracció pels aixerrits soldats de la nostra terra que són a Melilla lluitant contra l'infel marroquí.

Llegidores de LA TUIES
a veure si protegiu
a n'aquests bons soldats
que ara estan com aus sens niu.

o o o

Es torna a obrir el "Moulin Rouge". Es veu que allò del partit aquell "obrero" no li probava. Sense rumbistes ni cabrits, aquell "Moulin" tan clàssic és devia anyorar. I mai diràn amb quin espectacle comencen?

Amb la famosa, discutida i mig cosina nostra "Escudella de Pagès".

Procurin els del "Moulin"
no passi com l'altre cop
i sigui aquesta escudella
una olla, i vagi al pot.

o o o

Ara per ara, el conflicte teatral no s'ha resolt. Les impresions que nosaltres tenim, que, com poden compondre, són autoritzades, ens inclinen a creure que igual es pot resoldre aquest vespre, com no sol.lucionar-se fins que arribi Nadal.

Com vostès veuen, les nostres mani-

festacions són força interessants i dignes d'un d'aquells governadors civils del vell règim que ens enviaven de la *meseta* per que anessim fent.

Els empresaris de molts teatres, en vista d'això, pensen fer-hi cine.

Es bona idea.

D'aquesta manera és fàcil que quasi insensiblement augmentin els prometatges la temporada d'hivern.

o o o

Els nois de l'"Europa", que en saben un niu, han vençut a la "Gimnàstica" de Madrid.

Molt bé, nois!

Seguiu seguiu endavant i demostreu que l'"Europa" continua essent un "as" en això de la pilota.

o o o

D'una crònica madrilenya sobre la guerra del Marroc:

"Si no ha llegado ya, en breve acudirà a Mar China una magnífica escuadrilla de aviones franceses que col.laborarà a nuestra acción aérea, que va a revestir caracteres de verdadera avalancha."

I què deuen tenir de fer els avions francesos a la Mar Xina? Anar a veure si ja s'ha arreglat lo de Shanghai?

Pot ésser als moros han prés per xinesos amb coleta i ara els hi volen tallar per fer-los-hi la traveta.

o o o

Segons dades del Cos de Beneficència Municipal, el mes passat han sigut decomisades 87 cabres.

Trobem que són poques. N'haurien agafat moltes més si els veterinaris de l'Ajuntament haguessin donat una vol-teta pel districte quint.

Si volen anar per feina a grapat n'hi trobaràn i ens faràn un gran favor anant-les decomisant.

L'AFARTA POBRES

VOLEU CONEIXER A LA
LAURA BRUNET?

VOLEU SABER QUI ÉS
I FINS ON ARRIBA AMB
LA SEVA MÀGICA PLO-
MA AQUESTA ESCRIP-
TORA AUDAÇ I ENIGMÀ-
TICA QUE HA REVOLU-
CIONAT LA LITERATURA
G A L A N T ?

COMPREU LA SEVA
DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES
DE PIGRULT LEBRUN

I FRUIREU LES DELITO-
SES BELLESES DEL LLI-
BRE MÉS SUBJUGADOR
DINTRE DEL GÈNERE

FORMEN LA COL·LEC-
CIÓ COMPLERTA, 8 QUÀ-
DERS DE 32 PLANES
AMB MAGNÍFIQUES POR-
TADAES I FORMOSES IL-
LUSTRACIONES DE
A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

Aviat, mol taviat... **sorrirà un preparat ideal per homes de totes les edats** ¡Tots l'usaran!

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 psetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 050 CADA
1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRÍVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
No val a badar...!
Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges para després del bany. Casa de curació deis que ensopeguen. Polvos per matar les ombres de gotse potes.
MARCA REGISTRADA

CABRES! Si en teniu i voleu que fugin esverades com si veíssiu el Llop, compreu la Loción Ladill que la trobareu per **DOS PESSETES** al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farinós

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit mes gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º Astar rápidamente.
- 4.º Felicidad conyugal.
- 5.º Soledades.
- 6.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu deprésa per obtenir-los.

SARNA (RONYA)

cura en deu minuts amb el

ULF RETO CABALLERO

mitjà de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

Grajeas Austi

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de La Pompadour

TITOLS PUBLICATS: 1.º El acertijo. — 2.º La Reinecita. — 3.º El imperio de la intriga. — 4.º Camino del ideal. — 5.º El dolor de triunfar. — 6.º La "Coronación". — 7.º Ilusión y realidad.

Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 cts.

Surt els dijous

—Quina taca més grossa s'ha fet, senyoret!
—Me la vols treure tu mateixa?

Nome